

*‘Men is regisseur van eigen leven,
tenzij leefomstandigheden de regie
overnemen.’*

‘De aard van de mens wordt gevormd door het verleden.’

01. Er is géén weg naar geluk, geluk is de weg

02. Nederigheid maakt groot

03. Achter elke traan van verdriet, schuilt een glimlach van herinnering.

04. Probeer niet om alleen een succesvol maar ook een waardevol mens te zijn.

05. Gedeelde smart is halve smart.

06. Geluk zit vaak in kleine gebaren.

07. Vele handen maken licht werk.

08. De goedheid van de mens is een vlam die wel verborgen maar níet gedoofd kan worden.

09. Een winnaar is een droom er die nooit opgeeft.

10. Love is in the air.

11. Laat je leiden wat het leven je biedt en geniet van de mooie dingen.

12. Alles waar je ogen van gaan sprankelen moet je doen.

13. Herinneringen verbinden wat het oog niet méér ziet.

14. Wat je in je hart bewaart, raak je niet kwijt.

15. Tel niet de dagen, maar zorg dat de dagen tellen.

16. Wees geduldig alles komt op het juiste moment.

17. In de angst wordt de mens bewust van zijn vrijheid.

18. Hulp bieden bestaat uit praten en vooral doen.

19. Een leven zonder dromen is als een tuin zonder bloemen.

20. Een huis waar liefde woont, is een thuis.

21. Wanneer het leven je onderuit haalt, sta je sterker op.

22. De verandering die je zoekt zit altijd in jezelf.

23. Tante Martha en Oom Tymon

24. Rijden bestaat niet alleen uit het hebben van veel bezittingen maar van weinig behoeften

25. Het is zwaar om 'wees' te zijn.

26. De tijd van het grote genieten, "pensioen."

27. Volhouden is moeilijk, je faalt alleen als je opgeeft.

28. De waarheid en niets anders dan de waarheid

29. De balans van het leven.

30. Op het laatste pad.

Anno 1918

01. 'Er is géén weg naar geluk, geluk is de weg.'

Het was de nacht van negenentwintig op dertig Augustus 1918, toen Cor haastig uit de woning naar zijn bakfiets liep.

Het ochtendgloren was nog niet begonnen om vier uur in de nacht is er géén mens te vinden op de straat, misschien een dronkelap die zijn huis niet kon vinden maar dan was dat het ook. Deze nacht was er niets en niemand te bekennen.

Het was muisstil op straat, op de hoek van de Valentijn kade en de Kramatweg 96 stond de enige lantaarnpaal die de straat had en waar Cor zijn bakfiets elke dag na zijn werk aan vastbond.

De lantaarnpaal was de enige veilige plek waar Cor zijn bakfiets veilig kon achterlaten nadat hij de blikken verf, kwasten en overig schildermateriaal in het trapportaal had gezet. Hij had gevraagd aan de beneden en boven burens die het trapportaal deelden, of hij na het werk de verfblikken daar kon neerzetten.

Wanneer hij dat niet deed, dan zou hij onherroepelijk de volgende morgen de bakfiets leeg aantreffen en al zijn werkmateriaal vanonder het dekzeil gestolen zijn, dan was hij als huisschilder uitgewerkt en dat kon hij zich niet permitteren.

Hij was zuinig op zijn materiaal, want geld voor nieuw te kopen was niet in zijn geldbuidel te vinden. Er was amper genoeg om zijn vrouw en zijn vijf kinderen te eten te geven, de kolenkit te vullen en de huisbaas de zeven gulden huur per maand te betalen.

Maar op het moment dat Cor de bakfiets ontdeed van de ketting speelde dat niet in zijn hoofd. Haastig en met kracht zette hij koers naar de straat aan het einde van de Valentijn kade richting Indische buurt. Met zijn zesendertig jaar was hij in de kracht van zijn leven en dat had hij op dit moment hard nodig om op tijd bij de vroedvrouw aan te bellen.

Margaretha had erop gestaan om meteen de vroedvrouw te gaan halen, ze had genoeg ervaring om te weten dat bij elke bevalling de geboorte sneller ging dan bij de vorige. Dus had ze de luid snurkende Cor wakker geschud om zijn kleren aan te schieten, toen ze de eerste barensweeën voelde.

Weldra zou in de geschilderde houten aardappel kist die aan het voeteneinde van het bed met touwen aan het plafond hing, weer een zegening liggen die hen was toebedeeld. Bij elk kind werd de aardappelkist voorzien van een nieuwe kleur verf en Margaretha naaide een nieuw lakentje. Dat was het teken voor de oudere kinderen dat er een nieuw broertje of zusje kwam. De laatste baby was de aardappelkist ontgroeid en had een ledikantje in de jongensslaapkamer. Het ledikantje had geen poten en hing ook aan het plafond en als het kind het op een grienen zette, schommelden de oudere kinderen die eronder sliepen het heen en weer totdat er rust was.

De bovenwoning waar Cor met zijn gezin woonde was op de tweede etage, had drie slaapkamers één grote en twee kleinere. Een kleine slaapkamer was voor de meisjes en de andere voor de jongens. In de grote slaapkamer sliepen Cor en Margaretha en de pasgeborene. Maar ook de kleding van het hele gezin hing op een roede in de slaapkamer. Veel kleding was er niet, er waren twee stel kleren voor elk kind en dat wisselde elke week wanneer de kinderen in het weekend een wasbeurt in de zinken teil hadden gehad. De kleding werd doorgegeven aan de jongere broer of zus wanneer men eruit gegroeid was, werd het versteld en als het helemaal versleten was, dan was er géén andere oplossing dan te zorgen voor vervanging.

Meestal was er wel een kledingstuk van andere gezinnen die zondags de kerk bezochten beschikbaar. In het voorjaar werd al snel de korte broek voor de jongens tevoorschijn gehaald. Het was goedkoper om pleisters te kopen dan een nieuwe broek wanneer er weer eens gevallen was of te wild gestoeid. De zondagse kleding en de nette schoenen waren netjes opgeborgen in dozen en lag onder het ouderlijk bed.

Wanneer er niet veel ruimte was, moest er efficiënt en praktisch gedacht worden.

Dat was wel aan Cor besteedt, hij was een vakman, heel creatief en wist voor elk probleem een oplossing te vinden.

Het echtelijk bed had hij op houten klossen omhoog gezet zodat er meer ruimte onder het bed was om spullen op te kunnen bergen en tevens was het makkelijk voor wanneer een bevalling aanstaande was.

Gelukkig lagen de kinderen te slapen en wanneer de bevalling voorspoedig zou verlopen, konden ze bij het krieken van de dag hun nieuwe broertje of zusje verwelkomen.

Voor Margaretha en Cor was een kind een geschenk van God, elk kind was welkom wat ze mochten laten opgroeien in een veilig, geliefd en gelovig gezin.

De liefde voor elkaar en de kinderen was het grootste geschenk, elke dag weer!

Op de zondagmiddag werden de kinderen naar het vondelpark gefietst om ze daar te laten rennen en spelen op het gras. Iedereen keek daar naar uit!

Cor nam de kinderen dan alleen mee en dat gaf Margaretha de tijd om op haar gemak de sokken te stoppen en verstelwerk te doen.

Nu was het stopwerk en verstelwerk klaar en was ze gereed om hun zesde telg in de armen te sluiten.

De avond ervoor had Margaretha het hangende babybedje in gereedheid gebracht voor de naderende bevalling. Een klein stapeltje katoenen luiers lagen gewassen en gestreken klaar voor de nieuweling, net als wat jongens/ meisjes babytruitjes en gebreide broekjes die de vorige kinderen ook gedragen hadden.

Als ervaren moeder had ze een voorgevoel gehad waar ze gevolg aan moest geven.

Nu bleek wederom dat ze het goed had aangevoeld.

Toen ze uiteindelijk de huisdeur hoorde en de fluisterende stemmen van Cor en de vroedvrouw kon ze de barensweeën niet meer wegzuchten en gaf ze gevolg aan de drang om het kind eruit te persen.

Net op tijd kon de vroedvrouw het kind opvangen, een gezond en luid huilend meisje werd in een schone handdoek gewikkeld en even later op de borst van Margaretha gelegd.

Cor veegde het bezweette voorhoofd van Margaretha en zag dat de deur op een kier stond en de oudste dochter, Marie van negen jaar naar binnen gluurde, ze was wakker geworden van babygehuil wat niet uit de naastgelegen jongenskamer kwam.

‘Kijk Marie, dit is je babyzusje Martha, God heeft zijn zegen gegeven en laat haar bij ons opgroeien.’ ‘Fijn een zusje, nu zijn we met drie meisjes en drie jongetjes.’ had Marie gezegd. Margaretha keek naar haar oudste dochter en toen naar Cor, ze zag iets vreemds aan hem!

Wat ze zag was lachwekkend! Ze schoot in de lach. ‘Cor je gaat me toch niet vertellen dat je in je lange onderbroek en met je sloffen aan, midden in de nacht door Amsterdam hebt gefietst, he?’

Cor keek verbaasd naar zijn onderbroek, en kwam tot de conclusie dat hij alleen een jas over zijn borstrok had aangetrokken en uit huis was gerend om zo snel mogelijk samen met de vroedvrouw terug te komen.

Gelukkig was het nacht en had niemand hem gezien.

Wat zouden de mensen gedacht hebben, weer één ontsnapt uit paviljoen drie, de psychiatrische afdeling van het burgerziekenhuis.

Dit verhaal over Martha's geboorte zou de geschiedenis in gaan, dat haar vader in ondergoed en op sloffen aanklopte bij de vroedvrouw.

In de kleine keuken van de woning zette Cor een ketel water op het opgestookte kolenfornuis en maakte een pot thee voor de vroedvrouw, Margaretha en voor hemzelf.

Marie lag naast haar moeder in bed naar de kleine Martha te kijken en aaide over haar wangetjes. De kleine moest gewassen worden en gekleed, maar eerst moest zowel moeder als kind bijkomen van de geboorte.

In de vroege morgen voordat hij de verfblikken in de bakfiets zette, belde Cor bij de bovenbuurvrouw Jans aan om het heuglijke nieuws te vertellen van het nieuwe gezinslid. De buurvrouw was een rondborstige kleine vrouw, die altijd bereid was om het jonge gezin een handje te helpen. Zelf had ze géén kinderen en was maar wat graag de helpende hand van de jonge Margaretha. Haar echtgenoot werkte op een vissersboot en was doordeweeks niet thuis. Zelf werkte ze als huishoudster bij de huisarts die om de hoek op de Valentijn kade zijn woonhuis en praktijk had. Vaak bracht Jans de kleintjes naar bed en vertelde een verhaaltje, dronk een kop thee met Margaretha en Cor voordat ze weer de trap op liep naar haar eigen woning.

In de weekenden was haar man aan de wal en Cor was dan thuis, dan was het niet nodig om te helpen. Ze wist uit de verhalen van Cor en Margaretha dat er géén familieleden in de buurt woonden. Jans had een zwak voor het hardwerkende jonge gezin en dat stopte ze niet onder stoelen of banken.

Na de thee ging de vroedvrouw op haar fiets nadat ze haar tas onder de snelbinder had gebonden, terug naar huis. Het was de zesde keer dat ze geholpen had bij een bevalling bij dit jonge gezin, ze vroeg zich af of dit de laatste keer was.

Een groot gezin was zeker géén uitzondering, juist nu in oorlogstijd werden er veel kinderen geboren. Het was frappant hoe vaak ze 's nachts uit bed gehaald werd voor een bevalling. De nacht schijnt het nieuwe leven te roepen!

Het werd licht, de zon kwam op en het beloofde een zomerse dertigste Augustus te worden en Amsterdam was weer een burger rijker.